

8 de març, Dia Internacional de la Dona

Mireia Cammany

*Adjunta a la direcció general d'EPI
Indústries, directiva i tesorera
del BM Granollers i vicepresidenta
de Pimec Vallès Oriental*

Com cada any ha arribat el dia 8 de març, data declarada per l'ONU l'any 1975 com el Dia Internacional de la Dona. Aquest dia afluïren i es concentren totes les nostres reivindicacions. Personalment, des de petita, he viscut cada dia de l'any, de cada any de la meua vida, defensant la igualtat d'oportunitats entre dones i homes, cercant sempre, en definitiva, l'equitat entre dones i homes. Em consta que el camí és llarg. Que requereix un canvi cultural i social important. Que dones i homes ens ho hem de creure. I que dones i homes, sempre plegats, hem de caminar junts per assolir aquest objectiu tan preuat.

La meua història familiar m'ha marcat el camí. És per aquest motiu que aquest any 2019 he decidit explicar la història de la meua mare, Rosmarie Dorr Wegehenkel, un referent extraordinari, una dona avançada al seu temps. Veureu que no va ser una líder, ni tan sols va ser una dona extravertida. Va ser una dona discreta, perseverant, tranquil·la, curiosa, justa, disciplinada i rigorosa. Va lluitar sempre, sense fer soroll, per assolir els seus reptes. I ho va aconseguir fent equip amb homes que la van considerar com a igual. Amb aquest escrit vull retre-li el meu particular i sentit homenatge i reconeixement. Orgull absolut de filla!

Rosmarie Dorr Wegehenkel va néixer a Barcelona el 28 d'agost de 1922, filla de Wilhelm Dorr, natural d'Iserlohn (Alemanya) i de Lidia Wegehenkel, natural de Porto (Portugal). Els pares van arribar a Barcelona per diferents circumstàncies derivades de la Primera Guerra Mundial. Aquí es van integrar a la comunitat alemanya de Barcelona, on es van conèixer i, posteriorment, es van casar. La Rosmarie va ser la primera de quatre germanes. El pare era empresari i la mare, mestressa de casa.

Rosmarie Dorr Wegehenkel, empresària

Als 14 anys, l'any 1936, amb l'inici de la Guerra Civil espanyola, va ser evacuada junt amb tota la comunitat alemanya de Barcelona en el vaixell italià *Principessa Maria*, amb destinació a Gènova. D'allà en tren fins a Munic, Alemanya, on va viure fins a finals de 1937, quan va tornar a Espanya i es va instal·lar temporalment a Sant Sebastià. L'any 1939, acabada la Guerra Civil, va retornar a Barcelona, amb 18 anys.

Dona inquieta i curiosa, va treballar al consolat alemany de Barcelona durant la Segona Guerra Mundial. Acabada la guerra, va decidir anar a viure a Alemanya, un cop el país es va refer mínimament de la terrible destrucció soferta, tot buscant la seva

identitat nacional. Allà va treballar a Hamburg durant una temporada al consolat de Veneçuela, però aviat es va adonar que se sentia més d'aquí que no pas d'allà. I va tornar definitivament a Barcelona.

L'any 1953 va constituir amb el seu pare Especialidades para Industrias (EPI), dedicada a la distribució a Espanya de productes d'estanquitat de la multinacional alemanya Carl Freudenberg. La seva tasca consistia a donar suport al seu pare com a administrativa. L'any 1958, amb 35 anys, es va casar amb Antoni Gabriel Cammany Bou, esportista i emprenedor que treballava com a comercial en la indústria farmacèutica. Va ser un matrimoni tardà per a una dona d'aquella època, però no va fer el pas fins que va trobar un home que l'estimés, la respectés i la considerés com a igual. Es va casar i va continuar treballant. En tres anys, entre 1959 i 1961, té tres fills. I va continuar treballant.

L'any 1964 va morir el seu pare sobtadament i ella -intel·ligentment- va demanar ajuda al seu marit, amb qui també va formar nou equip administrant amb equitat les seves pròpies qualitats i coneixements amb les que ell aportava: tarannà emprenedor innat i una visió empresarial extraordinària. Junts es van complementar i van constituir l'empresa Epidor, SA, i van iniciar el que avui en dia, al cap d'una generació, ha esdevingut el Grup EPI Industries Family of Companies, SL, que integra 16 empreses nacionals i estrangeres on treballen quasi 250 persones.

L'any 1976, retirada de la vida laboral directa per culpa de la seva fràgil salut, el seu marit -el meu pare- li va dedicar unes paraules en un emotiu escrit de reconeixement. En transcripció un petit extracte que posa de manifest la complicitat, confiança i respecte que es van tenir al llarg de la seva vida en comú: "Rosmarie, tot i que la teua col·laboració actual a l'empresa és poc tangible, segueix sent d'un valor incalculable."

8 de Març de 2019, Dia Internacional de la Dona. Junts, dones i homes treballant plegats, podem aconseguir l'equitat. Totes i tots tenim grans referents que ens mostren el camí.